

Една нощ на сержант Руменов и сержант Петков

2007-07-27 16:11:00

“Иска ми се нелекият труд на служителите на МВР да се оценява по достойнство и обективно, тяхното ежедневие да бъде чуто, видяно и разбрано от българските граждани.” Това каза министър Румен Петков при подписването на споразумение за дългосрочно сътрудничество със Съюза на българските писатели. Споразумението предвижда и обявяването на конкурс за разказ по инициатива на СБП.

Из печата

Сержант Руменов тръшна вратата на клозета в рпу-то и намести колана с белезниците, палката и пистолета под провисналото си шкембе. После дружески срита отзад сержант Петков, който стоеше пред мивката.

- Айде бе, Петков, дедо ти се си е мил ръцете след като си е пипал дедовия. Давай да палиме ладата, че ми писна от тия дежурства.

- Не бе, Руменов, тука ми е излезнала една пъпка...

Двамата закрачиха тежко по очукания коридор, слязоха по стълбите и тръгнаха към ладата с буркан отгоре и ръждиви калници.

- Руменов, нямаме бензин и за една обиколка. Къде да се скатаеме днеска с дрегеро? - попита Петков, когато се наместиха в одименото купе.

- Абе, я карай първо към Лъвов мост, да видиме има ли пресна мръвка.

Петков завъртя ключа, ладата се разкашля и потегли с подскок.

- Каква мръвка, бе Руменов, сички карачки са по морето, дърпат немските пенсии у храстите.

Тука са останали само орлите с ориз.

- Карай, карай, трябва да олабиме малко, че как се издържа цела нощ?

Ладата се понесе с ръмжене по нощния булевард.

- Я, я гледай бе, Руменов - провикна се Петков. - Е, там на ъгъла две новички, цепенячета.

Руменов подаде глава от страничния прозорец и свирна на опърпания ром, който се навърташе на тротоара.

- Ей, Мунчо, откъде ги докара тия, бе? От сливенските села? Нали знаеш какво следва?

Качествен контрол. Сега завиваме с ладата в пресечката и да припкат право при нас.

Когато друсането на ладата спря и момичетата се върнаха на улицата, двамата сержанти изпухтяха доволно и запалиха по цигара.

- Е, така си е друго, Петков, ще изкараме и това дежурство - каза замечтано Руменов. - Дали да не мръднем сега до “Син сити”, да видиме как е автосалона отпред?

- И да гледаме, и да не гледаме, се тая - въздъхна Петков, но подкара ладата нагоре по булеварда.

- А бе, не е се тая - възрази Руменов. - Нали го знаеш братчеда Пешо от трето РПУ? Преди шест месеца се хвана охрана там и е го, кара едно джипче втора ръка. Верно, с пренабити номера, ама става.

- Виж бе, виж бе - прекъсна го Петков. - Ламборгини бе, пич. Е там, спрело е на пътеката.

- Мене ако питаш, по ме кефи онова ауди на релсите. Това ламборгини не е за нашите ями борисовки по улиците.

- А, ето го и твоя Пешо, бе Руменов - възкликна Петков. - Изкарва некакъв мангал от клуба. Оня се дърпа и вика нещо на английски. А така, вкарай му едно! Прас у главата! Ебаси екшъна стана!

- Опа, Петков, аре да изчезваме - спря го Руменов. - С тия джиесими и камери човек вече не знае кой от къде го снима. Никакъв Пешо не сме видели и никакъв пребит мангал.

- Верно, Руменов. Дай да заставаме на нашто место с дрегеро, че дежурството мина, а още сме на нулата. Зяпане къща не храни.

- А така, дай да почваме. Я виж оня с голфчето. Според мене кара на зиг- заг. И да каже, че е заради дупките, пак ще кихне двацетарка.

- Как нема да кихне, заковал съм дрегеро на едно и двацесе промила.

След два часа Руменов и Петков се бяха изтегнали доволни на прокъсаните седалки на ладата. Телефонът на Руменов иззвъня.

- Я, синчето ме търси. Какво бе тате, къде си по нощите? В Интернет клуба? Стига бе, тате, в Интернет кинти нема. Най-много да станеш некой блогър. Кво ще те правим тогава? Какво? Петков, некакъв пишел за нас в Интернет! Дали сме били на Лъвов мост? Тате, това са мъжки работи, бе. И тебе ще те водиме след некая и друга година... А, тате, като си светнат с тоя Интернет, можеш ли да му го изчислиш на тоя, дето ни клевети, онова... как беше... номеро - айпито! Можеш? Браво! Айде, да ми го кажеш като се приберем.

Руменов се обърна ухилен към Петков.

- Виде ли бе, Петков. Утре като пазиме митинга на ония блогъри, ще ми падне у ръчичките. Ще го гепим по номеро и ще му напукам черепчето. Интернет ли?

Петков поклати скептично глава и завъртя ключа. Ладата се разкашля, но после запърпори бодро и понесе двамата сержанти към родното РПУ.

Над София се сипваше зората. Още едно дежурство беше завършило.